

се замисли малко, погледна Джимъ, и изкомандува съ дебелия си гласъ.

— Добре. Щомъ мислишъ, че е възможно да го спасишъ, азъ разрешавамъ да вземешъ за помощиякъ него — каза той, като посочи къмъ мене — тая вечеръ той не ми трѣбва.

Ние слѣзохме съ Джимъ въ кабината, гдето бѣ нашата паракходна аптека и събрахме каквито инструменти имаше. Памукъ и превръзки имаше достатъчно, имаше и щипки за спиране на кръвъ, но затова нѣкъ липсваха особенитѣ клещи за разопване на рани. Такива той скоро си набави, като взе никелови вилици и ги изви така, че да могатъ да се закачатъ като куки. Съ ножове се снабди отъ готварницата, а игли и коприненъ конецъ поиска отъ чистачката.

— Всичко това трѣбва добре да се извари — каза Джимъ на прислужницата. Всичко ще се свърши добре, само малко да се успокои морето: клатушкането ще ни прѣчи много.

— Дано само китайцитѣ не ни изпратятъ нѣколко гранати, докато трае операцията — измѣнкахъ азъ. Сега кажи ми друго: съ какво ще го упоимъ.

— То е най-лесно. Понеже нѣмаме етеръ, ще го упоимъ съ конякъ.

Въ една голѣма тенджера бѣ изварено всичко, а върху нашитѣ униформи облѣкохме по една чиста бѣла нощница. Следъ това отидохме при Роберта. Той лежеше и пѣшкеше, а лицето му бѣ посинѣло и изкривено отъ болка. Джимъ му разказа всичко, безъ да крие нѣщо отъ него.

— Правете съ мене каквото искате — каза той — сега ми е все едно. Следъ това сие отъ врата си единъ медалионъ и ми го подаде.

— Когато всичко се свърши, изпрати това на майка ми — съ въздишка каза той.